

5 / 2015

Bibliovacanța
Toamna
Povești cu tâlc
Istoria ceasului
Mark Twain
Glume
Sudoku

Aventuri...

în lumea cărții

Cuprins:

Cuvânt înainte -Despre carte / 1
Bibliovacanța 2015 / 2
Am citit, ne-a plăcut, v-am publicat! / 3
Dragă mamă / 3
Bunica / 3
Jocul fără de sfârșit / 4
Ne jucăm de-a Delta Dunării / 4
Viața dintr-un boboc / 5
Împărăția de gheață / 6
Profesoarele - scenetă / 7
Legenda micului Jack și a câinelui său Spike / 8
Toamna / 9
Trăire de toamnă / 12
Micile viețuitoare, toamna / 13
Toamna, distinsa doamnă / 14
Sfârșitul toamnei / 14
O scrisoare către Moș Crăciun / 15
Iarna / 15
Ghiocelul / 15
A sosit primăvara! / 16
Primăvara / 16
În așteptarea verii / 16
Roata anotimpurilor - Toamna / 17
Povești cu tâlc - Fetița cea cinstită / 19
10 lucruri de știut despre ceasuri / 20
Mică istorie a ceasului / 21
Mark Twain - 180 de ani de la naștere / 22
Întrebări capcană și de logică pentru copii / 24
Glume pentru copii / 25
Sudoku / 26
Să desenăm / 27

Colaboratori:

Profesor limba și literatura română	Elena Rotari
Profesor învățământ primar	Claudia Lică
Profesor învățământ primar	Luiza Bratu
Profesor învățământ primar	Laura Radu
Profesor învățământ primar	Camelia Negru
Profesor educație plastică	Ioana Guță
Artist plastic	Maria Elena Matei
Voluntar	Cătălina Minodora Dumitrean
	Sabina Sasu
	Alexandra Vasiiu
	Daria Ilovan
	Vlad Cofaru
	Bogdan Bucșa
	Tudor (Einstein) Dobrotă
	Alexandru Mihai Frățilă

Revistă editată de Biblioteca Județeană ASTRA Sibiu
sub redacția Editurii Armanis,
cu finanțare de la Consiliul Județean Sibiu. Apare trimestrial.

550178, Sibiu, Str. G. Barițiu, nr. 5-7.
Tel.: +40 269 210051; Fax: +40 269 215775
www.bjastrasibiu.ro
bjastrasibiu@yahoo.com

ISSN 2360 - 3100
ISSN - L 2360 - 3100

Director: Silviu Borș

Coordonatori:

Ana Coca, bibliotecar
Paula Mihalache, bibliotecar
Alina Todea, bibliotecar

Coperta 1: Ștefan Andrei, clasa a VII-a, Centrul
Școlar de Educație Incluzivă nr. 2 Sibiu
Coperta 3: Vintilă Andreea, Clasa pregătitoare A,
Școala Gimnazială "Regina Maria" Sibiu
Coperta 4: Iacob Georgiana, Școala Gimnazială
"Regina Maria" Sibiu

Fotografii realizate de-a lungul bibliotecatinerelor de
vacanță.

DESPRE CARTE....

N. Manolescu spunea: "La ce sunt bune cărțile? Îmi vine să răspund: la tot și la nimic. Poți trăi foarte bine fără să citești. Milioane de oameni n-au deschis niciodată o carte. A vrea să le explici ce pierd e tot una cu a explica unui surd frumusețea muzicii lui Mozart. În ce mă privește mă număr printre cei care nu pot trăi fără cărți. Sunt un vicios al lecturii. Am nevoie să citesc așa cum am nevoie să mănânc și să beau. Hrana pe care mi-o oferă lectura îmi este la fel de indispensabilă ca și cea materială.

Resimt fiecare zi fără carte ca pe o zi pierdută".

Pornind de la aceste cuvinte așternute de scriitor pe o foaie de hârtie putem afirma cu tărie că una dintre comorile fără de preț o reprezintă cărțile, în care găsim gândurile sincere ale autorilor minunați ce au simțit nevoia de a transmite mai departe comori tăcute. Cartea este un prieten tăcut, sau putem spune cel mai bun prieten, ea nu ne pune întrebări, nu ne judecă, nu reproșează și nu jignește, ne așteaptă cuminte pe rafturi prăfuite ori de câte ori simțim nevoia să evadăm din lumea reală pentru a păși alături de personajele din cărți în lumi necunoscute. Curios este faptul că, atunci când începem să lecturăm, ne dorim să parcurgem cât mai repede paginile ei; și totuși, la final ne mai dorim acțiune, suspans, ne pare rău că se termină. Și, uite așa, dorința noastră de a cunoaște, de a fi informat ia naștere. Cărțile sunt asemeni pomilor fructiferi ale căror roade le culegem. Cu cât pomul are mai multe fructe cu atât este mai bogat, cu cât citim mai multe cărți, cu atât bagajul nostru intelectual este mai vast, mai elaborat. Cartea contribuie la formarea personalității și comportamentului celui care o citește!

Gustul pentru lectură apare la o vârstă fragedă când cărțile sunt frumos colorate și sunt locuite de prinți, prințese, căpcăuni, pitici, personaje care ajută la formarea gustului pentru frumos, care dezvoltă sensibilitatea și comunicarea orală, care contribuie la dezvoltarea capacității de exprimare, la îmbogățirea vocabularului. Prin lectură, de mici, oamenii învață să devină ei înșiși, să se exprime liber, să comunice și să socializeze, să fie un copil fericit.

Locul în care copiii își exprimă emoțiile, trăirile, temerile și dorințele este Biblioteca. Copii ascultă fermecați tot ceea ce începe cu „A fost odată...”. Antitezele din basme îi ajută să facă diferența dintre bine și rău, dintre minciună și adevăr, dintre lașitate și curaj. Alături de personajul preferat copilul învață care sunt defectele cele mai comune ale oamenilor. Biblioteca trezește în sufletele prichindeilor curiozitatea și plăcerea de a descoperi multe din micile secrete ale vieții. Copiii devin mai responsabili, mai atenți, mai pregătiți pentru viitor cu un bagaj intelectual cuprinzător. Toți cei care au acces la bibliotecă sunt cu mult mai puternici sufletește, înfruntă mai ușor viața și găsesc mai ușor calea spre progres.

Cugetând la vorba bătrânilor: "Cine are carte, are parte", nu-mi rămâne decât să vă invit la lectură în lăcașul cărților – la Biblioteca.

Eu, Alina

Bibliovacanța 2015

Secția pentru Copii și Tineret a Bibliotecii Județene ASTRA Sibiu reprezentată de bibliotecarii, Paula Mihalache, Ana Coca și Alina Simona Todea, a desfășurat și în această vară o multitudine de activități educativ-recreative dedicate copiilor.

Bineînțeles că au fost prezenți și voluntarii secției, ei având rolul de a ajuta la buna desfășurare a activităților.

Pe parcursul celor două luni de vacanță, activitățile desfășurate au fost dintre cele mai variate și anume:

cerc de teatru
cursuri de limbi străine
cerc de lectură
curs de bunemănare
cerc de origami
curs de desen

Trebuie să precizez că pe tot parcursul verii, copiii au manifestat un interes deosebit pentru toate activitățile dar și-au îndreptat atenția în mod special spre activitățile care presupun creativitate și îndemânare, cum ar fi, cercul de origami, unde au putut confecționa din hârtie diferite forme drăguțe și cercul de teatru, unde și-au manifestat talentul actoricesc.

De altfel Secția pentru Copii s-a dovedit a fi, ca întotdeauna, o gazdă primitoare, copiii având posibilitatea de a comunica între ei, de a socializa și chiar a lega prietenii.

Bibliotecar
Paula Mihalache

Am citit, ne-a plăcut, v-am publicat!

Dragă mamă

Dragă mamă, mămicuța mea
Ești frumoasă ca o stea.
Tu mă îmbraci, tu mă speli.
Iar eu cum să te răsplătesc.

Ți-aș aduce luna de pe cer.
Ți-aș aduce niște flori
Te iubesc atât de mult
Încât nu te-aș da ,
Nici pentru o mie de bomboane.

Dordea Darius
clasa a VI-a
Școala Gimnazială Loamneș

Bunica

Cu sufletul ei de rubin,
Ea pe toți nepoții îi
îmbrățișează,
Nepoții spun mereu că
vin,
Dar pe bunica, lipsa lor
o întristează.

Lunile trec, bunica
așteaptă,
Ca a ei nepoți s-o
viziteze,
Cu mâncarea caldă
pregătită,
Din nou, pe ai ei
nepoți să-i minuneze.

Bunica cu nerăbdare
așteaptă,
Are speranța în ochi ca
licărire,
Sperând că dragii ei,
au ajuns la poartă,
Ea îi așteaptă cu
iubire.

Dar nu nepoții au
fost...
Era altcineva pe stradă,

Nepoții ei nu vin, își fac
un rost,
Ei sunt acum la școală.

Iar lacrimi pe obraz se
scurg,
Privind prelung spre
poartă
A așteptat până-n
amurg,
Apoi s-a așezat, tot
singură la masă.

Nu e nimic, în sinea ei,
Să-nvețe carte, nepoțelii,
Că o să vină în
vacanță.

Aștept cu drag să-i
văd atunci,
Pe toți nepoții mei,
acasă...

Mădălina – Gabriela
Bumb
Colegiul Național
"Octavian Goga"
Sibiu

JOCUL FĂRĂ DE SFÂRȘIT

A fost odată ca niciodată un băiat pe nume Matei. Deși era egoist și invidios, era foarte inteligent. Într-o zi a mers în camera lui și a început să se joace pe calculator. Acolo, era un joc foarte interesant pe nume "De-a lungul străzii". Matei a apăsă "START JOC" iar, în acel moment, din calculator au ieșit două brațe mari, care l-au tras înăuntru. Spre surprinderea lui, când a ajuns în joc, s-a terzit pe o stradă. A început să meargă de-a lungul ei. Dintr-o dată, vede un brăduț cu picioare care îi spune:

- Ajută-mă, te rog, și pe mine, că sunt mic și am nevoie de nițică apă din fântâna aceea, ca să pot ajunge la tatăl meu care e bolnav!
- Nu, uite, ai și tu picioare, te poți deplasa și singur, a spus Matei continuându-și drumul.

A mers el ce a mers, când s-a întâlnit cu o pisicuță lovită, înfometată și însetată.

- Bunule om, ajută-mă, te rog, și pe mine cu o bucățică de carne de la magazinul de vis-a-vis că mi-e tare foame.

- Nu, poți merge și tu până acolo singurică!

Și a plecat mai departe. Pe drum a întâlnit un televizor care era trist că nu putea să își arate programele, deoarece nu era pus în priză.

- Băiete, ajută-mă și pe mine, te rog, și pune-mă în funcțiune ca toți oamenii să mă vadă din nou!

Băiatul întinzându-și mâna în batjocură îi spune:

- Nu pot, uite, nu ajung până acolo!

Când a vrut să plece mai departe calculatorul i-a afișat mesajul: "Felicitări, ai trecut la nivelul următor!". Atunci Matei și-a dat seama că astfel nu va mai ieși din strâmtoarea calculatorului. În acel moment s-a întors din drum și i-a ajutat pe cei trei călători. A pus televizorul în funcțiune, a hrănit pisica și a udat brăduțul. Dintr-o dată luminile s-au stins. S-a auzit un zgomot: "Game over, game over, game over!". În acel moment s-a văzut din nou în camera lui. S-a uitat pe ecran și a văzut mesajul: "Celălalt jucător a câștigat!", "Tu ai pierdut!". S-a gândit la brăduț, la pisică și la televizor. Era mândru că i-a ajutat și că a scăpat de jocul fără de sfârșit, manipulant și ireal.

Era un învingător, și-a recăpătat mintea și sufletul pentru a trăi adevărat între prieteni adevărați.

Și-am încălecat pe-o șa și v-am spus povestea așa!

Mica Filip
clasa a V-a A

Colegiul Național "Octavian Goga" Sibiu
Prof. Îndrumător Luiza Bratu

NE JUCĂM DE-A DELTA DUNĂRII

Ne dau prin gând, ca stele în lac
Atâtea întâmplări – și se desfac,
Și se întorc, mari lotuși, înapoi,
Spre luciul amintirilor din noi.

Delta noastră, noi-o știm,
O vedem și o iubim,
Păsările stau pe ea
Ca pe-un băț de acadea.

Cocori, pelicani, le place,
Stau pe apă, ca pe ace
Și când vine-un peștișor,
Îl înhață repejor.

Concurs mare-i între ele,
De-aruncă cu pietricele,
Locul întâi una are,

Păsărea cea mai mare .
Pe pământ și-n cer,
Parcă-i mare viscol, ger
Albul cuprinde tot locul,
Numai soarele-i ca focul.

Păsările aproape trec,
Numai două mai petrec,
Pierdute de grupul lor
Caută îndrumător.

Pe pământ în mare parte,
S-au apucat să înoate,
De la mic până la mare,
Într-o mare sărbătoare.

Toate petrec în voie bună,
Doar soarele începe să apună,

În cuib e cald și e bine,
Parcă un somn îți vine.
Moș Ene pe la gene trece,
Noaptea sub luna rece,
Și adoarme încetișor
Tot cârdul lor.

Normal, până dimineață,
Când se vor spăla pe față,
Când încep a pescui
Și apoi a măcăni.

Victor Ioan Dinu
clasa a V-a
Colegiul Național "Octavian
Goga" Sibiu
Prof. Îndrumător Luiza Bratu

VIAȚA DINTR-UN BOBOC

Să încetăm o clipă gălăgia din gând și să ascultăm cum începe lumea din pământ. Cum crește din el, lent, ca o statuie din postament. Ciuruit e acest glob ca un ou, dar la mijloc parcă e nou.

Ieșim toți dintr-un grăunte mic și parcă nu ne lipsește nimic. La început suntem toți plini de iubire, de admirație și de vitejie. Primim un adevărat dar neprețuit, acela să trăim neconținut. Ne păstrăm în lume ca fulgii de nea și plutim visători prin ea. Ne așteaptă lucruri mărețe și totuși, lăsăm timiditatea să ne-nvețe. Să ne învețe despre tot ce-i bun și pur, despre vise și despre drum. Drumul ce în față se așterne nedumerit, cu pași de aur pe el am pornit. Pe alei pietruite cu credință, cu flori nemuritoare de dorință. Dorința unui basm cu mulți zmei, cu prinți și prințese și cai printre ei. Asemenea lor visăm să ajungem, să scriem povestea unui frumos duce. Un rege bun, iubit, cinstit, ce are în el de dăruit. Împarte în jur recunoștința ce o poartă și mulțumeste cerului pentru a sa soartă. E și el călător neconținut în lumea în care a venit. Și el a răsărit aici ca noi, dintr-un sâmbure de fulg gîngăș. Pe pământ gol și singur a venit și asemenea-n pământ a adormit. Atunci a înțeles cu adevărat că viața un singur dar i-a dat. I-a oferit doar libertate, un grăunte, ca să trăiască frumos în lume. A învățat iubitul om că o coroană nu te face domn. Doar sufletul e cel ce chiar contează, el îți e adevărata oglindă în viață. Îl porți cu tine pretutindeni, mereu, adevărata podoabă a cugetului tău.

Cu fiecare pas făcut ne lăsăm amprenta pe Pământ. Avem doar dragoste și putere, prietenie și zâmbete. Aruncăm în stînga și-n dreapta cu fericire și asta ne face eroi pentru omenire.

Ioana Georgiana Oana, clasa a VIII-a
Colegiul Național "Octavian Goga", Sibiu
Prof. Îndrumător Laura Radu

ÎMPĂRĂȚIA DE GHEAȚA

Departe de aceste meleaguri, dincolo de văzduh, dincolo de Țara Norilor, se află Împărăția de Gheață. Aici există miliarde de fulgi de nea, unii mai mici, alții mai mari. Acești fulgi sunt conduși de o împărăteasă. Bineînțeles, această împărăteasă nu are mai mult de trei milimetri. Numele acestei împărătese este Fulgiferia.

În Împărăția de Gheață există un fulg mic, mic de tot. Numele lui este Ghețuș. Micul fulg așteaptă cu nerăbdare ziua de poimâine. Dar oare de ce? Ei bine, da-ți-mi voie să vă lămuresc. Ghețuș urmează să împlinească peste două zile vârsta de o picătură de apă înghețată, ceea ce înseamnă că se va putea prezenta în fața Fulgiferiei, deoarece ea trebuie să decidă dacă un fulg va participa sau nu la "Marea Călătorie". Această călătorie reprezintă drumul dintre Împărăția de Gheață și Pământ. Firește că nu orice fulg poate participa la această călătorie. Toții fulgii care împlinesc vârsta de o picătură de apă înghețată sunt supuși unui test de către Fulgiferia. A venit și acea zi. Ghețuș se afla în fața unei uși uriașe din gheață. Micul fulg nu a văzut niciodată ceva mai frumos. Ușa sclipește atât de tare, încât îți captează toată atenția. Ghețuș este foarte emoționat. Acesta intră în sala regală, care este cu mult mai frumoasă decât și-a închipuit-o el. Micul fulg este supus testului. Din păcate, împărăteasa nu este mulțumită de Ghețuș pentru că acesta este mult prea agitat, iar acest lucru va putea strica călătoria. În "Marea

Călătorie" fiecare fulg trebuie să execute "Dansul Fulgilor" perfect, iar cea mai mică distragere ar putea strica întreaga călătorie. Așadar Ghețuș este respins, și, deci nu se va putea prezenta mâine pentru a învăța "Dansul Fulgilor", iar în ziua următoare pentru "Marea Călătorie". Dar Ghețuș știa dansul pe de rost, deoarece fiind interesat de această călătorie, a învățat întregul dans din cărțile de la biblioteca fulgilor.

Noaptea, Ghețuș, plănuiește să se furișeze la palat pentru a pleca în "Marea Călătorie". Zis și făcut. Vine acea zi, iar Ghețuș se furișează în palat, dar acolo se întâlnește cu Fulgiferia. Aceasta îl întrebă ce caută aici, iar Ghețuș îi explică împărătesei că era foarte emoționat când a dat testul, de aceea fusese agitat. El îi mai spune că știe tot dansul și că își va da toată silința pentru că "Marea Călătorie" să parcurgă perfect. Fulgiferia se înduplecă și ci zâmbetul pe buze acceptă, admirând tăria de curaj a fulgului de nea.

Ghețuș plecă în călătorie unde își face o mulțime de prieteni. Micul fulg va ajunge și pe pământ, unde urmează să aibă multe, multe aventuri. Dar aceasta este o altă poveste și va fi spusă la timpul ei.

Andreea Sava , clasa a VII-a
Colegiul Național "Octavian Goga" Sibiu
Profesor Îndrumător Laura Radu

Profesoarele

Sceneta

Într-o zi trei profesoare se întâlnesc în cancelarie și încep să discute. Haideți să aflăm și noi.

I profesoară: Azi am avut o zi din cele mai frumoase! M-au ascultat toți copiii, au fost cumiți, au scris frumos și corect – și le-am dat o temă destul de grea...

II profesoară: Și clasele mele s-au comportat frumos. Ce copii inventivi sunt... Nu încetez să mă minunez... Au scris niște compuneri, o dulceață! Plec mulțumită acasă, ca aproape în fiecare zi...

III profesoară: Vă duc cu mașina până la oprire. Azi merg în centru. Îmi trebuie niște pantofi noi. Tu nu vii? Doar locuiești în centru, pot să te duc până acasă.

Diriginta: Nu, mulțumesc eu mai rămân.

I profesoară: De ce nu vii cu noi? Aștepti pe cineva?

Diriginta: Da, asta e. Aștept o mămică.

III profesoară: A cui? Tot a lui Casius?

Diriginta: Da, tot pe mama lui Casius. Am așteptat-o și ieri, dar nu a putut să ajungă. M-a sunat să se scuze... Sper să poată veni astăzi. (sună telefonul)

I profesoră (ridică receptorul). Da.. Bună ziua. Un moment, vă rog. (înmână dirigintei). Da, e pentru tine. Cred că e mama lui Casius.

Diriginta: Alo! Da! Bună ziua! Bine, dar același lucru l-ați spus și ieri. V-am rugat să vă faceți timp pentru astăzi. Eu știu că sunteți foarte ocupată, dar vă rog să mă înțelegeți, vreau să vă vorbesc. Nu, îmi pare rău, lucrurile acestea nu se rezolvă prin telefon. Trebuie să vorbim față în față. Nu, nu vă țin mult. Știți, e vorba totuși de fiul dumneavoastră. Nu trebuie să vă scuzați. Da, vă rog să veniți! Vă aștept aici toată ziua, dacă e nevoie. Cum, ați și ajuns! Aaa! Vorbeați din mașină! Bine, vă aștept în cancelarie, după cum v-am spus. La revedere!

III profesoară: Succes! Ne vedem mâine!

Diriginta: La revedere! Spor la cumpărături! Buuun. Să caut lucrurile lui Casius.

Mama: Bună ziua! Să știți că am amânat o întâlnire foarte importantă.

Diriginta: Bine ați venit, doamnă! Întâlnirea noastră este mai importantă. E foarte importantă pentru Casius.

Mama: Mi-ați spus că nu putem discuta la telefon. M-ați îngrijorat foarte tare. De aceea am și venit. Ce poate fi atât de misterios?

Diriginta: Vă rog, luați loc. Priviți... (foi goale)

Mama: Da... Ce sunt astea?

Diriginta: Proba de evaluare.

Mama: Păi nu e nimic scris pe ele. Doar numele băiatului meu și... un enunț "Alcătuți o compunere cu titlu Meseria preferată"; Rezolvați următoarele exerciții"... Da, și? Pentru atâta lucru m-ați chemat?

Diriginta: Vi se pare puțin lucru?

Mama: Vă dați seama că acum, în momentul acesta, aș fi putut semna un contract în valoare de 50000\$? Știți, eu credeam că

băiatul meu a pățit ceva grav, că a făcut daune mari școlii sau mai știu eu ce. Iar D-voastră îmi puneți în față trei coli albe de hârtie cu numele băiatului meu pe ele și cu niște teme ... extrem de...

Diriginta: De simple.

Mama: De simple? Da, asta e cuvântul. Simple, mult prea simple.

Diriginta: V-am arătat că fiul D-voastră nu a scris nimic pe aceste foi. Le-a lăsat, după cum vedeți complet albe.

Mama: Și... bine asta e problema școlii, a D-voastră în special. Eu trebuie să-i asigur casă, îmbrăcăminte, medicamente, să-i plătesc meditațiile... Să-i asigur un viitor, un apartament, o mașină, un loc de muncă mai târziu. Dar cu extemporalele? Nu e treaba mea. Nu e responsabilitatea mea. E a D-voastră în realitate și totalitate... Știți eu acum trebuie să plec. (sună telefonul). Alo, da! Cum n-a ajuns acasă? Vai de mine. Bine, stai că te sun eu mai târziu! Mama mea îmi spune, că n-a ajuns copilul acasă. Știți ceva de asta?

Diriginta: Da, desigur. L-am rugat să vă aștepte!

Mama: Cum? Cu ce drept? Mi-ați sechestrat copilul în școală? Directoarea e aici?

Diriginta: Stați doamnă, calmați-vă. Luați loc. Beți un pahar cu apă. Am crezut că vom discuta noi puțin și după aceea îl chemăm pe Casius să vorbim împreună cu el. Numai că văd, că nu vreți să înțelegeți problema în adevărata ei lumină.

Mama: Bine. Iertați-mă, de fapt, nici nu prea v-am lăsat să vorbiți. Oricum m-am liniștit, aflând că băiatul meu n-a pățit nimic, că e în școală. Lăsați-mă s-o sun pe mama, să-i spun și ei, că îl iubește ca pe ochi din cap. Alo! Mama! Da, am aflat. Nu, slavă Domnului, nu-i nimic deosebit. E încă în școală. Îl aduc eu acasă. Ei, ia să aibă doamna dirigintă preocupările și programul meu...! Băiatul mamei, ce s-a întâmplat? Poate ești îndrăgostit?

Casius: Lasă, mamă, lasă...

Diriginta: Casius, te rugăm să ne spui tu la amândouă, de ce n-ai scris?

Mama: Hai, Casius, gata cu prostiile astea, doamna dirigintă poate nu se grăbește, dar știi că eu am mereu multă treabă. Hai, spune-i mai repede, de ce n-ai scris nimic în lucrări și hai acasă! Hai, dragă, hai odată. Spune-i și haidе acasă. Spune că n-ai putut să faci lucrările. Lăsați că-mi spune mie sau bunicii și vă comunicăm noi motivul.

Mama pleacă. Sună clopoțelul și Casius intră în clasă. D-na dirigintă intră în clasă.

Diriginta: Bună ziua, copii!

Elevei: Bună ziua!

Diriginta: Luați loc

Casius se duce la catedră.

Casius: Vă pot spune ceva?

Diriginta: Desigur!

Casius: Mulțumesc!

Sfârșit

Maria Rău
Colegiul Național "Octavian Goga" Sibiu

Legenda micului Jack și a câinelui său Spike

Într-o zi micul Jack a ieșit din casă pe când mama sa era prin sat, iar tatăl său era la coasă. A sărit gardul de lemn putrezit împreună cu câinele său, Spike. Fiindcă nu știa nimeni pe unde sunt, părinții împreună cu câțiva săteni au început să-i caute.

Cei doi, Jack și Spike, obosiți fiind, s-au așezat la umbra unui copac bătrân, ce se numea "Înfrunzitu" deoarece nu se desfrunzea niciodată; după ce s-au odihnit și-au luat rămas bun de la copac și au plecat mai departe.

Lăsându-se întineric, băiatul a vrut să se oprească și să înnopteze.

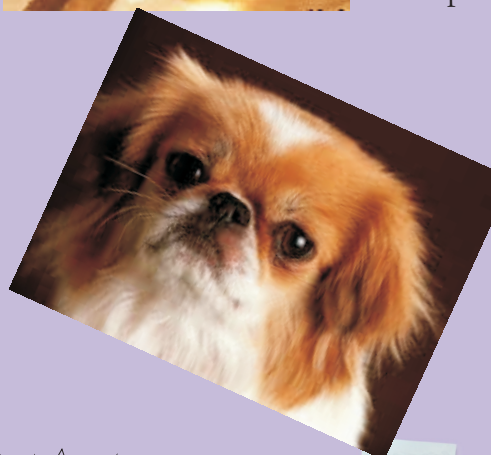
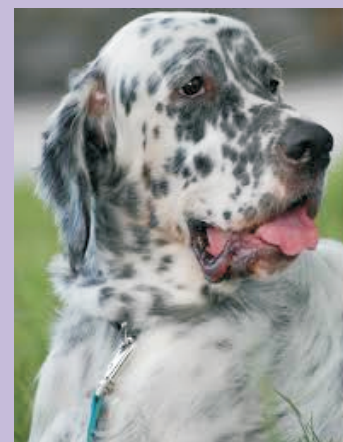
O voce îi șopti să nu-i fie teamă pentru că o să-l păzească de rele; acea voce era Argintăria, numită așa pentru că era strălucitoare ca argintul.

A doua zi, Jack și Spike au plecat mai departe; pe la amiazi se topeau de căldură din cauza soarelui încăpățânat numit Auriul. Jack i-a spus soarelui să ardă mai încet că altfel o cheamă în ajutor pe Argintăria. Auriul și-a cerut scuze.

Mai târziu au ajuns la o poartă unde erau așteptați de o zână. Trecând de poartă au găsit sute de zâne cu care s-au jucat. Într-un târziu cei doi și-au luat rămas bun de la zâne și au plecat către casă bucurându-se să-și întâlnească părinți.

Acum, Jack stă și se gândește dacă toate acestea au fost adevărate sau au fost doar o închipuire.

Țuca Alexandru, clasa a V-a
Școala Gimnazială Axente Sever
Prof. îndrumător Cîmpineanu Maria

Într-un ținut îndepărtat trăia Bătrânul Anotimpurilor cu cele patru fiice ale sale : Primăvara, Vara, Toamna și Iarna. Fiecare era de o frumusețe aparte, iar bătrânul le iubea la fel de mult, ele fiind lumina ochilor săi.

La vremea potrivită marele Ceas al Timpului, care guverna acea împărăție, a arătat că era timpul ca cea de-a treia fiică să-și înceapă călătoria spre ținutul oamenilor.

Urma să le aducă acestora multe și bogate daruri pregătite din timp : flori delicate și înmiresmate de la Florarul Împărăției, culori din cele mai blânde și luminoase de la Pictorul Magic, ploi bogate și mănoase din Cămara Cerului, roade gustoase de la marele Grădinar și multe altele. Dar Toamna nu era prea încântată ea dorind și altceva care să o facă mult mai frumoasă și mai iubită de oameni;

- Dar ești minunată, îi spuse Bătrânul, ce ți-ai putea dori mai mult?

- Aș vrea ..., se gândi ea îndelung, ca Soarele să strălucească doar pe mine.

- Dar acest lucru nu e posibil. Soarele este prietenul vostru, deci și al surorilor tale. Lumina sa neprețuită vă însoțește pe fiecare în călătoria voastră.

- Dar eu vreau ca Soarele să fie doar al meu, de fapt... să fiu chiar eu Soarele.

- Ce gând mai e și acesta? întrebă mirat Bătrânul Anotimpurilor. Frumusețea ta e dată de

veșmintele deosebite pe care le porți și de toate darurile cu care ești împodobită.

- Dacă nu vrei să poruncești Soarelui ce ți-am spus, atunci anul acesta nu plec în călătorie și nu-mi pasă ce vor crede oamenii.

Văzând că fiica sa era încăpățânată în hotărârea sa și nu mai putea să facă nimic, bătrânul s-a retras pentru a cugeta. Fiica sa devenise mândră și aprigă în dorințele ei. După un timp o chemase și îi spuse:

- Dacă vei pleca la vremea potrivită, când te întorci te îmbrac în cea mai frumoasă haină din câte au existat vreodată. E o haină cum nu există pe lume; dar ai de făcut un singur lucru: să aduci în coșul tău toate razele de soare, și când le vei strânge pe toate, vei străluci ca niciodată, căci vei fi îmbrăcată în haina soarelui.

Și de atunci Toamna încearcă în fiecare an să adune cât mai multe raze de soare pentru a primi de la tatăl său haina cea minunată. Dar Soarele deseori se retrage în spatele norilor sau se ascunde printre copaci.

Razele sale nu sunt pentru cei mândri și încăpățânați sau pentru cei care au îndrăzneala de a se crede Soare.

Ciobanu Andrei, clasa a V-a
Școala Gimnazială Axente Sever
Prof. îndrumător Cîmpineanu Maria

TOAMNA

Toamna este un fenomen extraordinar și fascinant, de o frumusețe deosebită. Recoltele se strâng din grădină și de pe câmp, animalele își pregătesc culcușul pentru iarnă, iar frunzele îngălbenite și veștejite căzute pe pământ alcătuiesc un covor multicolor. În aer se simte un miros plăcut. Copiii sunt fericiți să ajute la culesul strugurilor, știind ca vor fi răsplătiți cu un pahărel de must din zeamă acestora.

Timpau Oana, clasa a V-a
Școala Gimnazială Axente Sever
Prof. îndrumător Cîmpineanu Maria

Toamna a sosit în vîi,
Strugurii s-au copt, copii
Hai cu toții să-i gustăm
Și din ei să ne-nfruptăm.
Toți sunt copti, gata făcuți,
Și-i așteaptă pe micuți.
Fructe, așteaptă în panere
Gutui, prune, mere, pere
Să gustăm din fiecare
În a noastră nerăbdare.
Din păcate trandafirii
Discută încet cu crinii:
-Ce ne facem noi acum?
Uite a căzut și bruma
Nu mai este mult
Și cerul va fi cernut.

Coșercar Denisa, clasa a V-a
Școala Gimnazială Axente Sever
Prof. îndrumător Cîmpineanu Maria

Peste codru, peste iarbă
A căzut o brumă albă,
Frunza roșie gălbuie
Până sus, la cer se suie.
Pe fuioarele de vînt
Se așează pe pămînt.
Iară urcă, iar coboară
Fluturînd hai-hui hoinar
Liberă, dar gălbenită
E de toamnă păcălită.
Într-un fag e - o veveriță,
Cu șorț și basma pestriță.
De cu zori culege șir,
Un păianjen fir cu fir
Leagănă pânza prin ierburi
Un bondar cu multe treburi
Bâzâie prin luminiș.
Stupu-i plin la urdiniș,
De albine lucrătoare
Încărcate cu ulcioare.

Rusu Ștefania, clasa a V-a
Școala Gimnazială Axente Sever
Prof. îndrumător Cîmpineanu Maria

TOAMNA

Vine ploaia, bate vîntul
Frunze cad din pom de-a rîndul
Doar un cuc de poleială
Cîntă-n plopîi de la școală.
S-au copt merele-n livadă,
S-au copt prune, s-au copt pere
El nu vine și nu cere
Își ia doar la revedere
De la vara care piere.

Chiriac Andreea, clasa a V-a
Școala Gimnazială Axente Sever
Prof. îndrumător Cîmpineanu Maria

Toamna acum a venit
Frunzele au îngălbenit
Dansul frunzelor a-nceput
Păsările nu mai sunt.

În grădină bucate s-au făcut
Iar semestrul a început
Uscându-se frunzele
Culegând recoltele.

Roade bune s-au făcut
În grădina de demult.
Codrul este aurit
Semn că toamna a venit
Venind toamna de departe
Culegând roade bogate.

Șoaită Emilia, Motoc Fabian, Șerban Teodora, Vitan
Simona, Șipoș Livia, Mircea Silviu, Presecan Cătălin,
clasele VI-VII

Școala Gimnazială Loamneș

Toamnă, toamnă aurie
Ai adus peste câmpie
Covor de frunze ruginite
Și zile cu ploi cernite.

Toamnă, toamnă aurie
S-au stors strugurii în vie,
Porumbul s-a recoltat
Oile trec la iernat.

Toamnă, toamnă aurie
Tu faci bolta plumburie,
Aduci ploi, aduci răcoare,
Și- n zbor păsări călătoare.

Toamnă, toamnă aurie
O căciulă brumărie.
Ne aduni pe toți în casă
Pentru iarna friguroasă.

Chiriac Andreea, clasa a V-a

Școala Gimnazială Axente Sever

Prof. îndrumător Cîmpineanu Maria

TOAMNA

Odată cu venirea toamnei toți copiii încep școala și sunt gata pregătiți de noile aventuri pe care le vor parcurge alături de profesori și colegi.

Nu doar copiii se pregătesc de venirea toamnei, dar și păsările, majoritatea migrând spre meleaguri mai bune. După timpul petrecut în învățământul școlar, toți copiii se îndreaptă bucuroși spre casă, jucându-se prin covorul multicolor de frunze. Ajunși acasă, părinții îi așteaptă pregătiți pentru a merge la cules de vie, strugurii aurii și dulci vor fi culeși de mânuțele harnice ale copiilor.

În sfârșit, rezultatul recoltei de anul acesta îi bucură pe oamenii care au muncit un an întreg.

Belșugul toamnei aduce o bucurie nespusă în inimile oamenilor, care și-au îndeplinit datoria încă un an.

Șerban Maria, Vlad Ovidiu, Borțan Ștefana,
Trifan Bogdan, Petru Nicolae, Țârlea
Anamaria, Olar Ioana, clasa a VI-a
Școala Gimnazială Loamneș

TRĂIRE DE TOAMNĂ

“Se face un amurg de toamnă într-un codru bătrân de stejari, prin care trece un rădvan în clinchete vesele de zurgălăi. În el suntem noi, micuți cum eram atunci, cu tata și mama. Frunzarele veștede sună împrăștiindu-și ghinda pe drumuri”.

După o vară fierbinte cu zile minunate și lungi, toamna se apropie cu hainele ei frumos colorate, cu miros de fructe și cu recolte bogate, dar și cu zile mai scurte și mohorâte. Cobor din rădvan, intru în casă și merg la fereastră să privesc natura.

Au început să ruginească frunzele. O rază palidă de soare, răsarită de după nori, mă aduce cu mintea în prezent. Îmi mângâie fața blândă și imediat simt admirația față de creația naturii. Un zâmbet discret îmi încolțește în colțul gurii. Îmi aduce aminte de diminețile de vară. Mi-e dor de păsărelele vesele, de rândunicile ce zi cu zi ciripeau la geam. Încântarea durează puțin, că soarele obosit de arșița verii, se ascunde după un deal. Atmosfera este una sumbră, am senzația că natura se poartă dușmănos risipind covorul ruginiu. Prin geamul deschis, vântul își face loc în cameră. Miroase a frig. Miroase a toamnă. Ce bine e să fii acasă, într-un loc cald, plin de iubire și de siguranță.

A doua zi mă duc să îmi ajut vecinii în livadă, deoarece îmi place când ei mă ajută, așa că îi ajut și eu. La intrarea în livadă, așteptă,

stinghere încă, stive de lăzi din scândură. Mâini harnice primesc găleți, și scări... munca începe. E veselie în livadă și nimeni nu se mai gândește la merii pitici, ușurați de podoabele lor dulci. Este uimitor cum niște pomi atât de mici pot purta, fără să se îndoie, o povară atât de mare, susținută pe o creangă doar de o codiță! Dacă n-ar fi mici și rotunzi, merii ar putea duce cu gândul la pomul de iarnă, gătiți ca în fiecare sfârșit de an.

Spre seară, șirurile de meri rămân stinghere, în vreme ce în lăzi, pline ochi, râd merele roșii, aurii și galben-verzii care își vor începe drumul spre magazinele de sortare. Când înserarea coboară, aducând cu ea răcoarea săracă a acestui sfârșit de septembrie, a adiere înfioară livada. Foșnetul uscat al frunzelor vorbește despre apropiata iarnă și, deși se văd înfioșiți în haină de nea, ei visează clipa roz-albă a florilor.

Mă întorc spre casă. A fost o zi bună și sunt bucuros că am fost de ajutor. Mă pun în fața șemineului și, în timp ce povesteam cu mama ce am făcut azi, iarna se așternea încet.

Benchea Claudiu, clasa a VIII-a
Școala Gimnazială “Regina Maria” Sibiu
Îndrumător prof. Negru Camelia

MICILE VIEȚUITOARE, TOAMNA

“Se face un amurg de toamnă într-un codru bătrân de stejari, prin care trece un rădvan în clinchete vesele de zurgălăi. În el suntem noi, micuți cum eram atunci, cu tata și mama. Frunzarele veștede sună împărăștiindu-și ghinda pe drumuri”. Privesc tăcută viața micilor viețuitoare...”

Vântul suflă cu putere peste codrul înțepenit, rămas fără puteri. Soarele palid privește neputincios. Un ciripit străin miră toată pădurea. O ultimă rândunică obosită taie albastrul cerului ca o săgeată, îndreptându-se spre necunoscut. Pădurea a rămas fără viață în lipsa trilurilor privighetoarei care răsunau până și în cel mai pustiu colț al codrului.

O veveriță zgribulită, de culoare cenușie, o zbughește la fugă de pe ram, când pe o creangă, când pe alta, când într-un copac, când într-altu, speriată de propria-i umbră. Pe mușchiul gros al unui copac străvechi, o căprioară pătată stă jos cu puiul ei. Acesta își pune botul mic și catifelat pe spatele mamei, așteptând să fie dezmiertat. Ea privește cu millă, acei ochi negri și nevinovați, apoi cu limba ei subțire îi aranjează blănița zgribulită.

În cealaltă parte a pădurii, lupoaica poposește împreună cu puiul său roșcat. Era singurul pui al acestei mămici. Tatăl său, îl privea mândru că era ca el – roșcat. Lupușorul cel micuț nu se dezlipiște prea mult de mama lui. Ea îi mângâie corpul firav cu grijă și tandrețe. După ce a scăpat din lumea întunecată, nu a mai stat să își cunoască verișoara sau tatăl, ci a pornit: ba târâș, ba în picioare să vadă acea lume orbitoare. În sfârșit, a gustat și el din vestita carne. Fiind cel mai tânăr dintre pui, mârâia încet și răgușit.

La câțiva metri depărtare doi ochi de culoare galben-cenușie privesc cu mirare. O vulpe roșie, cu reflexii cenușii, stă cuibărită în vizuină. Are urechile triunghiulare și botul ascuțit precum o sabie. Stă cu privirea ațintită

pe o mică rozătoare cu blănița brună care caută ceva de mâncare.

La marginea pădurii, un mic iepure speriat stă cu urechile alungite să audă tot ce mișcă. El caută ceva de mâncare, cum ar fi frunze, coaja unui copac tânăr sau vreun mugur. Din când, în când, mai privește atent la gaura fragilă în care le-a făcut culcuș puilor săi micuți, lipsiți de ajutorare. Undeva, pe o creangă cocoțată, acea pasăre cam ciudată, care are ochii cam rotunzi și galbeni, mai privește cu privirea ei fixă, câte un rozător care să-i devină hrană. Acum s-a trezit măreața bufniță, despre care s-a scris și s-a povestit de secole legende, basme chiar și superstiții. Ea strigă într-una, fără încetare:”BUUU...BUUHUUU”.

Deasupra pomilor înalți, un stol uriaș de porumbei bântuie agitat văzduhul amorțit și pustiu. Ei au rămas stăpâni pe marea albastră întunecată și degerată parcă-n timp.

Am fost uimită că nu l-am văzut pe animalul cel mai temut. Are blana brună, deasă și câteodată chiar cenușie. Atunci când rage, toată pădurea se ascunde. Nu prea are inamici, nici prădători doar vânători. Se hrănește cu animale mari și mici dar mai manâncă fragi și mure. El este ursul cel arțăgos. Se pregătește de culcare.

Cerul înstelat a fost tot timpul același, dar în inima fiecărui om sau chiar animal înseamnă altceva. Privesc pe cer, apoi privesc pădurea, și după ce ridic încă o dată privirea la cerul pe care încă mai răsar stele, văd cum se naște măreața lună care uimește pădurea de fiecare dată când își face apariția. Ea veghează fiecare om, fiecare animal, fiecare plantă. Luna răsare de fiecare dată în inima cuiva. Într-un cuvânt, ea este “Mama” tuturor.

Câmpean Maria, clasa a VIII-a
Școala Gimnazială “Regina Maria” Sibiu
Îndrumător prof. Negru Camelia

TOAMNA, DISTINSA DOAMNĂ

de Vasile Filip

Cine e distinsa doamnă,
Negrăit de năzuroasă,
Căreia îi plouă-n casă?
Vreau răspunsul pân-la ...
(Toamnă)

Haina ei cea colorată
În vârtejuri flutură
Și sub ploaia-mbelșugată
Rând pe rând se scutură.

Cui îmi spune cum o cheamă
Îi dau un bănuț de-aramă.
Nu vine cu traiata goală,
Deși pare mohorâtă.
Nu e chiar așa urâtă
Și vă cheamă iar la școală.

Nu vă cer să o numiți,
Căci sunt sigur că voi știți.
Umblă tot în haine ude,
Când tușește, când strănută.
Câteodată pare mută,
Când nu vede, când n-aude.

Ei, acum nu vă mai las:
Să-mi răspundeți într-un ceas!
Uneori se tânguiește
Cum ar cere găzduire,
Alteori se îndârjește

Parcă și-ar ieși din fire.
Dar, ca să nu-mi uit cuvântul,
Eu socot că este...
(Vântul)

Cerul ei e plumburiu,
Ca o rochie mai sumbră.
Puțin soare, multă umbră
Și porumbu-i auriu.

Puteți spune cine-i doamna?
Eu o știu. Ea este...
(Toamna)
După ce ne umple traiul
Cu licori și cu bucate,
Furioasă-și rupe straiul
Și plânge pe săturate.

După ce ne umple carul
Și cămara și hambarul,
Cerne nourii prin sită
De mireasă părăsită.

Cine știe să răspundă
Ca primi la ... -o bundă.

Cine primăvara vine
Pleacă toamna-n țări străine
Purtând dorurile grele

Pe sub nouri, pe sub stele?
(Păsările călătoare)

Păpușoiul, pe ogare,
Scoate capul din pănușe.
Prin vestitele podgorii
Au intrat culegătorii.
Cât cu ochii poți să vezi,
Tot beșugul e-n livezi -
Mere, pere, corcodușe.

Să-mi răspundă cine poate:
Cine le-a adus pe toate?
Se tot strâng pe boltă norii
Cu amenințarea ploii.
Se întunecă tot cerul
Și se duc spre sud cocorii.
Au rămas să-nfrunte gerul
Vrăbiile și ciorii.

Oare când se-ntâmplă asta?
Vreau doar un răspuns și basta!
Nu e dușul tău din baie,
Dar te udă pân-la piele
Cu puzderii de mărgele.
E un nou raș de
(Ploaie)

SFÂRȘITUL TOAMNEI

“Se face un amurg de toamnă într-un codru bătrân de stejari, prin care trece un rădvan în clinchete vesele de zurgălăi. În el suntem noi, micuți cum eram atunci, cu tata și mama. Frunzarele veștede sună împrăștiindu-și ghinda pe drumuri”. Privesc tăcută viața micilor viețuitoare...”

Încet-încet, marea lună gălbuie se ivește pe cerul presărat cu stele care mai de care mai sclipitoare. Lumina ei pătrunde printre frunzele înghețate, care au mai rămas încă pe crengile copacilor. Un vâjâit continuu bănuie printre arborii gigantici ca o fantomă. O ploaie de frunze pornește brusc, alungând și ultima frunză din copac. Natura este îmbrăcată în haine ruginii și aurii. Ciripitul păsărelelor vesele a încet. Liniștea domină pădurea, iar vâjâitul înfiorător a dispărut. Pădurea adormise. Câteva momente mai târziu, o bufniță trezise natura. Brusc, vântul începuse să bată nervos. Copacii scrâșnesc trezind și cea mai somnoroasă vietate. Pătrunzând mai adânc în pădure, aud tot mai puternic susurul unui pârau. Printre tufele dese, văd o căprioară urmată de puii ei pentru a le găsi un adăpost cald pentru iarna grea ce urmează. Bruma argintie, presărată de zânele pădurii, a acoperit copacii și covorul auriu-argintiu. O vereriță a fugit speriată de umbrele înfiorătoare ale ramurilor copacilor, care par niște monștrii ai pădurilor.

Primele raze ale soarelui încep să își facă apariția, iar încet-încet întreaga pădure se pregătește pentru o ultimă zi de toamnă.

Balint Teodora, clasa a VIII
Școala Gimnazială “Regina Maria” Sibiu
Îndrumător prof. Negru Camelia

O scrisoare către Moș Crăciun

Iarna a venit în mare grabă. Fulgii de nea și-au făcut apariția; au așternut pe jos un covor alb, pufos. Zăpada dădea o atmosferă de Crăciun deja din luna noiembrie. O fetiță de 7-8 anișori privea pe geam fulgii de zăpadă cum cădeau lin pe pământ. Ea se gândea să-i scrie deja Moșului o scrisoare. Și a început să scrie :

Dragă Moș Crăciun,
Eu îmi doresc o păpușă și, dacă s-ar putea, multă sănătate, fericire și noroc familiei mele.
Bunicii mele să-i aduci o pereche nouă de ochelari, iar mie, dacă ai putea, o surioară.
Cu drag, Camelia.

Seara Crăciunului venise și fetița era nerăbdătoare să ajungă și Moșul; s-a dus la culcare, dar era cu gândul tot la Moș Crăciun. Pe lângă păpușa dorită, ochelarii bunicii și multe dulciuri, Moșul a lăsat și o scrisoare:

“Dragă Camelia, surioara ta va ajunge abia peste noua luni. Cu drag, Moșul”.

Camelia i-a multumit Moșului prin note bune la învățătură și prin cuminenția ei.

Chertes Raluca Alexandra, clasa a V-a
Școala Gimnazială Axente Sever
Prof. îndrumător Cîmpineanu Maria

IARNA

A sosit la noi pe stradă,
Iarna cea strălucitoare
Și ne-aduce în desagă
Sărbători încântătoare.

Cerul cerne norii,
Noi ne bucurăm
Printre toți fulgușorii
Acum ne distrăm.

Luminițele umplură
Chiar acum tot satul
Și pe case și prin luncă,
Până chiar și bradul.

O dată un fulgușor,
Mi-a zis o poezie
În momentu – acesta
Ți-am zis-o și ție.

Coșercar Denisa, clasa a V-a
Școala Gimnazială Axente Sever

Ghiocelul

După ce a trecut iarna grea, au înflorit ghiociei, chiar de ziua mamei mele.

Din grădinița mea cu flori am cules un buchețel de ghiociei; în spatele meu a rămas un ghiocel mic și plăpând. M-am gândit să-l iau și pe acesta împărțind ghiociei în două buchețele: pentru mama și pentru bunica mea. Le-am legat cu două fundițe roșii și le-am dat; s-au bucurat amândouă spunând că am facut bine că nu am lăsat ghiocelul mic în grădină.

Mama a fost mândră de mine.

Rusu Ștefania Andreea, clasa a V-a
Școala Gimnazială Axente Sever
Prof. îndrumător Cîmpineanu Maria

A sosit primăvara!

Primăvara a sosit,
Fluturașii umblă-n zbor,
Ghiocerii au înflorit,
Câmpul iată-l înverzit.

Bate vântu-ncetișor,
Fluturașii umblă-n zbor,
Primăvara este aproape,
Iarna a plecat departe.

Soarele-ncălzește câmpul,
Păsările zboară-n stol,
Izvoarele curg la vale,
Ploile sunt tot mai rare.

Ținu Darius, clasa a V-a
Școala Gimnazială Axente Sever
Prof. îndrumător Cîmpineanu Maria

ÎN AȘTEPTAREA VERII

De-ar veni odată vara!
Mi-e atât de dor de soare,
Încât vântul, ploaia, bruma
Mă usucă pe picioare!

Mi-este dor de mare-albastră,
De livezile în floare,
Să văd stele pe fereastră
Când merg seara la culcare!

Eu o chem și-o rog să vină
Scumpa mea amică, vara;
O întâmpină-n grădină
Mîruna și Primăvara!

Mîruna Geleriu, clasa a VI-a
Colegiul Național "Octavian Goga"
Profesor Îndrumător Luiza Bratu.

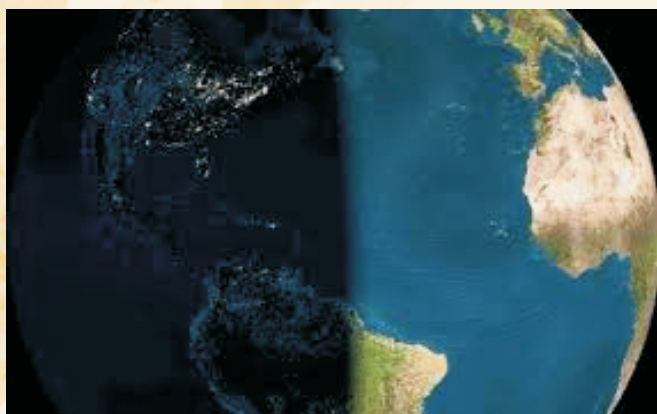
Primăvara

Într-o zi, de dimineață trag draperiile și văd împrejurimea împodobită ca un curcubeu, copacii fiind înfloriți cu flori diferite : roșii, albe, roz. Florile colorate acoperă iarba netedă și verde. Ghiocerii au răsarit de sub zăpadă. Soarele strălucește împrejur, dând o viață armonioasă. Primăvara începe repede și te bucură cu frumusețile ei, mai ales știind că o să vină fructele gustoase provenite din florile colorate. Oricui îi place primăvara, când vezi sute de culori după o iarnă lungă și rece. Animalele au puii lângă ele, iar albinele zboară harnice din floare în floare.

Țuca Alexandru, clasa a V-a
Școala Gimnazială Axente Sever
Prof. îndrumător Cîmpineanu Maria

ROATA ANOTIMPURILOR TOAMNA

Vuietul copacilor și jocul de culori ce împodobesc frumos natura sunt primele semne că cea de-a treia fiică a bătrânului an a ajuns la noi. Toamna ne încântă privirea cu culorile și farmecul ei timp de trei luni: septembrie, octombrie,

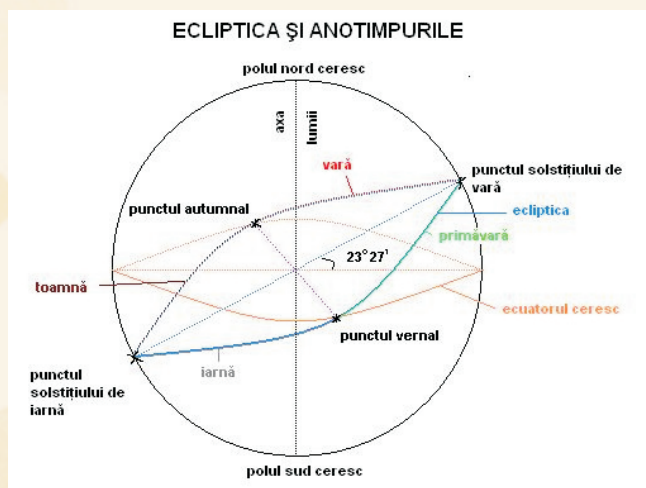

noiembrie. Timpul pare scurt, dar toamna își face simțită prezența prin fiecare strop de ploaie, prin fiecare frunză care urcă și coboară neîncetat ca într-un vals pe muzica vântului, în fiecare pătură de ceață care ne acoperă în diminețile răcoroase și în fiecare adiere de vânt. Zilele devin mai scurte decât nopțile, iar soarele nu se mai ridică atât de sus pe cer și vremea devine din ce în ce mai răcoroasă. Cerul acum este acoperit uneori de nori cenușii care prevestesc zile ploioase.

Lunile toamnei sunt: septembrie, octombrie și noiembrie. Este anotimpul de trecere de la vară la iarnă. Temperatura este moderată și cad precipitații însemnate.

Începutul astronomic al toamnei este la 23 septembrie (echinocliul de toamnă), când ziua este egală cu toamna.

Pământul se învâрте în jurul Soarelui. Rontindu-se astfel, el este puțin înclinat într-o parte. Planeta noastră, numită Pământ sau Terra, nu-și schimbă direcția în timpul rotației sale prin Cosmos și așa apar anotimpurile. Fiecare anotimp are câte trei luni, iar patru anotimpuri ale anului a câte trei luni fac doisprezece luni.

Echinocliul de toamnă
22-23 septembrie

Pe această zi, ziua este egală cu noaptea în toate părțile lumii.

Pe această zi, ziua este egală cu noaptea în toate părțile lumii.

În atmosfera toamnei, totul parcă îmbătrânește. Verdele crud al frunzelor care părăsesc copacul devine ruginiu, crengile tinere și îmbrăcate ca de sărbătoare acum seamănă ca niște brațe golașe de uriaș care a așteaptă nerăbdător pe ce-a de-a patru fiică a anului. Păsările călătoare se pregătesc pentru o lungă călătorie.

Scorburile copacilor devin neîncăpătoare pentru veverițe și multe alte animale care își fac rezerve de hrană. Pădurea a constituit dintotdeauna un prieten, o sursă de inspirație pentru poeți, un loc de refugiu pentru haiduci. Haiduci ne simțim, atunci când ne plimbăm prin pădurea pe care o considerăm prietenă, atât timp

Dacă anumite păsări rămân la noi, rabdând frigul și puținătate hranei (vrabia, cioara, bufnița, cucuveaua ș.a.), unele, ne părăsesc migrând spre țările calde, întorcându-se abia la primăvară, atunci când Soarele își face simțită prezența.

Și totuși, în aceste ale toamnei, copacii parcă sușotesc, roua se așează pe firele de iarbă și pădurea parcă prinde viață. Animalele grăbite încep a se pregăti pentru Iarnă.

cât ea nu împărtășește cu nimeni micile noastre secret. Ea doar ascultă. Aici parcă timpul trece mult mai încet. Magia toamnei aduce o liniște caldă, pozitivă, o liniște pe care pe care doar pădurea o poate oferi. Suntem simpli trecători, și ce poate fi mai frumos decât o ... plimbare prin pădure toamna.

Fetița cea cinstită

Povestea aceasta s-a întâmplat demult, în timpul unui război, când viața era tare grea și oamenii sufereau de foame.

Se spune că un om bogat s-a hotărât în acele vremuri să-i ajute pe cei săraci din orașul său. A trimis așadar vorbă că, din ziua următoare, dorea să ofere o pâine gratis tuturor copiilor din oraș.

A doua zi, dis-de-dimineasă, o mulțime de copilași flămânzi se strânseseră în fața casei în care locuia omul atât de bun la suflet și așteptau pâinea promisă. Iar când omul cu pricina a apărut, aducând trei coșuri mari, pline cu pâine, copiii s-au repezit la ele, îmbrâncindu-se și călcându-se în picioare, pentru că fiecare dorea să apuce o pâine mai mare.

Ce fericiți erau apoi copiii când, cu pâinea în mână, șipau de bucurie și o luau la goană spre casă!

După ce toți micuții au luat o pâine, omul cel bun s-a uitat în jur să vadă dacă mai rămăsese vreun copil fără pâine. Observă atunci, într-un colț al curții sale, o fetiță, ce stătea sfioasă și temătoare, așteptând ca toți ceilalți copii să ia câte o pâine și să plece. Și într-adevăr, când nu a mai fost nimeni în curte, fetița s-a apropiat și ea de primul coș și s-a uitat în el. Dar acolo nu mai rămăsese nimic. A căutat și în cel de-al doilea coș, dar și acesta era gol. În sfârșit, pe fundul celui de-al treilea coș găsi o pâinică, așa de micuță, că nici un copil nu o bagase în seamă. Fetița a luat-o, a mulțumit frumos și a plecat spre casă.

Atât de mult îl impresionează pe omul cel bun comportamentul fetiței, încât a stat și s-a gândit o zi întreagă cum să facă, să o ajute mai mult. A vorbit deci la bucatărie să se coacă o pâine mică, dar a pus în această pâine zece galbeni. A doua zi, a așezat această pâine deasupra celorlalte și a ieșit iarăși cu toate coșurile în curte, unde, așteptau nerăbdători copiii flămânzi. Aceștia s-au repezit din nou asupra coșurilor și s-au bătut și hărțuit, ca să ia câte o pâine. Însă nici unul nu a ales pâinea cea mică. La sfârșit, fetița, care așteptase cuminte, la depărtare, s-a apropiat și ea de coșuri și a găsit pâinea cea mică într-unul din ele. I-a mulțumit din nou omului și s-a grăbit spre casă, unde mama ei o aștepta. Apoi, când s-au așezat la masă și femeia a rupt pâinea, ce să vezi? Din ea au curs zornăind zece galbeni frumoși.

De unde or fi oare banii ăștia? S-a speriat mama fetei. Cum au ajuns aici? E o greșală. Poate i-au căzut brutarului, în timp ce frământa aluatul. Ia banii, fata mamei și du-i imediat înapoi!

Fetița a luat ascultătoare cei zece galbeni și s-a dus la casa omului cel bun. Acolo, a povestit că i-a găsit în pâinea primită.

Omul a ascultat-o și i-a răspuns cu mult drag:

- Eu am pus banii aceia în pâine. Te-am urmărit ce cuminte și răbdătoare ai fost de fiecare dată. Cum te-ai mulțumit cu puțin, cu pâinea cea mai mică, pe care nu au dorit-o ceilalți copii. Iată de ce am hotărât să te răsplătesc. Și acum descopăr că pe deasupra ești și atât de cinstită, fiindcă mi-ai adus banii înapoi, în loc să-i păstrezi fără să spui nimic. Drept răsplată, eu o să-ți dăruiesc câte zece galbeni de fiecare dată când vei veni după pâine.

Fetița fu nespus de bucuroasă, când auzi vorbele omului. Îi mulțumi din suflet pentru bunătatea lui și fugi apoi la mama ei, căreia îi povesti totul. Iar mama o învăță, și de data aceasta, cum să procedeze cu banii primiți și fetița îi urmă sfatul.

Astfel, atunci când se împărțeau pâinile și fetița primea cei zece galbeni, ea avea grijă să-i împartă pe rând cu toți ceilalți copii, pentru că știa foarte bine că și ei aveau nevoie de bani, tot atâta cât avea și ea.

1. De ce crezi că nu se grăbea niciodată fetița să ia pâine și stătea sfioasă la o parte?

- Mai avea pâine acasă.
- Aștepta să-și ia fiecare copil, urmând să ia pâine la sfârșit, dacă mai rămânea.
- Era foarte timidă și nu îndrăzne să se apropie.

2. De ce alegea întotdeauna pâinea cea mai mică, pe care alți copii nu o doreau?

- Pentru că era bogată.
- Pentru că era modestă, simplă și se mulțumea cu puțin.

3. Ce trăsături i se potrivesc copilei din poveste?

NERĂBDĂTOARE CINSTITĂ CUMINTE
MODESTĂ ZGÂRCITĂ RĂBDĂTOARE

4. Deși omul cel bun îi dăduse ei cei zece galbeni, fetița i-a împărțit cu ceilalți copii. Tu cum ai fi procedat?

Ce am învățat din această poveste?

Că răbdarea, modestia și bunul simț se răsplătesc în viață, chiar dacă plata vine mai târziu iar cinstea, simplitatea și corectitudinea sunt calități rare, dar care nu trec neobservate.

10 LUCRURI DE ȘTIUT DESPRE CEASURI :

1. Ceasurile cu apă, utilizate în Babilon, Egipt, Grecia și China erau proiectate să utilizeze forța constantă a apei care cădea pe un sistem de pârgă ce puneau mecanismul ceasului în mișcare.

2. La început, ceasurile indicau numai orele. Primul ceas care indica minutele a apărut în anul 1475, manufactură a germanului Paulus Almanus.

Garden sundial. 1710

3. În Evul Mediu, în Europa, ceasurile nu erau utilizate în casele oamenilor pentru a indica timpul ci în mănăstiri și biserici cu scopul de a semnaliza începerea slujbelor religioase. Ceasul Catedralei Salisbury, construit în 1386, este considerat cel mai vechi ceas mecanic din lume în funcțiune care bate orele.

4. Pendulul a fost inițial conceput de Leonardo da Vinci în timpul Renașterii. Pendulele sale erau folosite pentru punerea în funcțiune a ferăstraielelor, pompelor și burdufurilor. Galileo a utilizat pendulul pentru măsurarea timpului dar inventarea ceasului cu pendul îi este atribuită lui Christiaan Huygens în 1656.

5. Ceasurile erau considerate un lux în Marea Britanie; în 1797, a fost introdus un impozit pentru toți cei care achiziționau ceasuri. Nu este de mirare ca ceasornicarii au început să dea faliment pentru că oamenii au încetat să mai cumpere!

6. Realizarea primului ceas deșteptător îi este atribuită lui Seth Thomas, un ceasornicar american, în 1876. Cu 100 de ani înaintea lui, un alt ceasornicar, Levi Hutchins, inventase un ceas deșteptător, dar ceasul acestuia nu putea să dea alarma decât la ora 4 dimineața.

7. Ceasurile elvețiene sunt celebre pentru precizia lor. Dar Elveția nu a fost de la bun început patria

ceasornicarilor, ci a bijutierilor. În secolul XVI, odată cu introducerea reformelor lui Jean Calvin, care promovau abținerea de la orice lux, bijutierii elvețieni se văd rămași fără obiectul muncii și sunt nevoiți să împrumute îndeletnicirile ceasornicarilor germani, italieni și francezi. Artiști în arta miniaturii, îi întrec rapid în pricepere pe aceștia și în secole, dezvoltă o tradiție dar și o industrie care nu are egal.

8. Big Ben, celebrul ceas din turnul Parlamentului Londrei, este cel mai mare ceas cu patru fețe din lume, care bate orele. A fost construit în 1859. Big Ben este, de fapt, numele sub care este cunoscut de toată lumea clopotul cel mare al ceasului.

9. De ce se folosesc cristalele de cuarț la ceasuri? Cuarțul, piatră naturală transparentă și foarte frumoasă are proprietăți electromagnetice și generează semnale cu o frecvență precisă. Această proprietate a permis producătorilor să realizeze ceasuri care indică timpul cu acuratețe. Cuarțul este utilizat în aproape toate tipurile de ceasuri din întreaga lume.

10. La Geneva, Muzeul Patek Philippe găzduiește o impresionantă colecție de ceasuri, cutii muzicale și bijuterii în miniatură, ilustrând istoria orologeriei din secolul XVI până în secolul XX. Păstrând proporțiile, și în România, la Ploiești, Muzeul Ceasurilor, singurul de acest gen de la noi din țară, găzduiește o colecție valoroasă de peste 4000 de ceasuri din diverse perioade istorice și componente ale acestora.....

MICĂ ISTORIE A CEASULUI

Babilonienii, egiptenii au început să măsoare timpul acum cel puțin 5.000 de ani. Au introdus calendare pentru a organiza și coordona activități și evenimente publice, pentru a programa transportul de mărfuri și, în special, pentru a reglementa lucrările agricole: plantarea și recoltarea.

Calendarele lor se bazau pe fenomenele naturale ciclice: ziua solară, fazele lunii, schimbarea

anotimpurilor, deplasarea planetelor. Având la bază rațiuni religioase, egiptenii au fost primii care, în jurul anului 2100 î.Hr., au împărțit noaptea în 12 unități egale, studiind mișcarea aparentă a stelelor asociate diverselor divinități. Șase secole mai târziu, apar primele

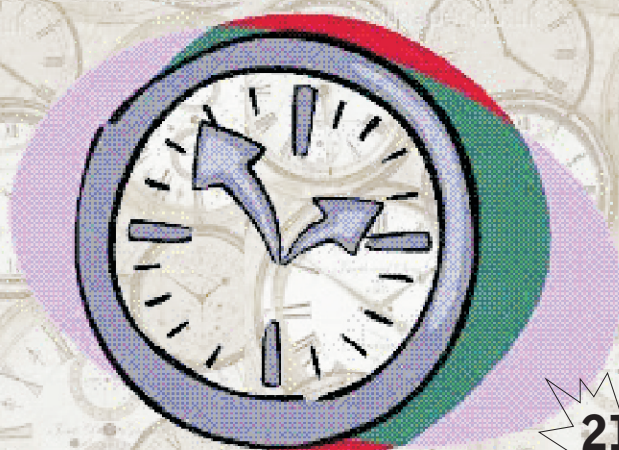
ceasuri solare. Documentele istorice semnalează apariția concomitentă a numeroase dispozitive de măsurare a timpului: în China antică se utilizează ceasurile cu apă și clepsidra, cea din urmă adusă probabil din Mesopotamia, evreii folosesc obeliscul solar, grecii – firul cu plumb și ceasurile cu apă. În anul 150 î.Hr., Ctesibius din Alexandria realizează primul ceas automat cu un sistem de roți dințate cărui, pe măsura trecerii timpului, grecii și romanii îi aduc numeroase îmbunătățiri.

În Evul Mediu, în China se utilizează ceasurile bazate pe viteza de ardere a unor bețișoare etalonate iar în lumea islamică se utilizează ceasurile cu greutăți, cu lumânare, cu apă sau chiar cu nisip. Primul orologiu mecanic apare în Europa în anul 1283 fiind montat în turnul mănăstirii din Dunstable, Anglia, iar primul ceas public cu mecanism acționat de greutate apare la Florența în jurul anului 1300. În secolele XIV și XV începe producția de masă a ceasurilor în special în orașele Nurenberg și Augsburg din Germania și Blois din Franța, în care există o industrie de prelucrare a metalelor. Amplasate în piețe publice, ceasurile erau îmbogățite cu clopote și manechine care marcau trecerea orelor. La începutul secolului al XVI-lea, greutățile sunt înlocuite de arcuri de oțel și astfel apar primele ceasuri portabile, de dimensiuni mici, la care ulterior li se adaugă capacul de sticlă. Acesta este și momentul în care începe istoria ceasului de mână.

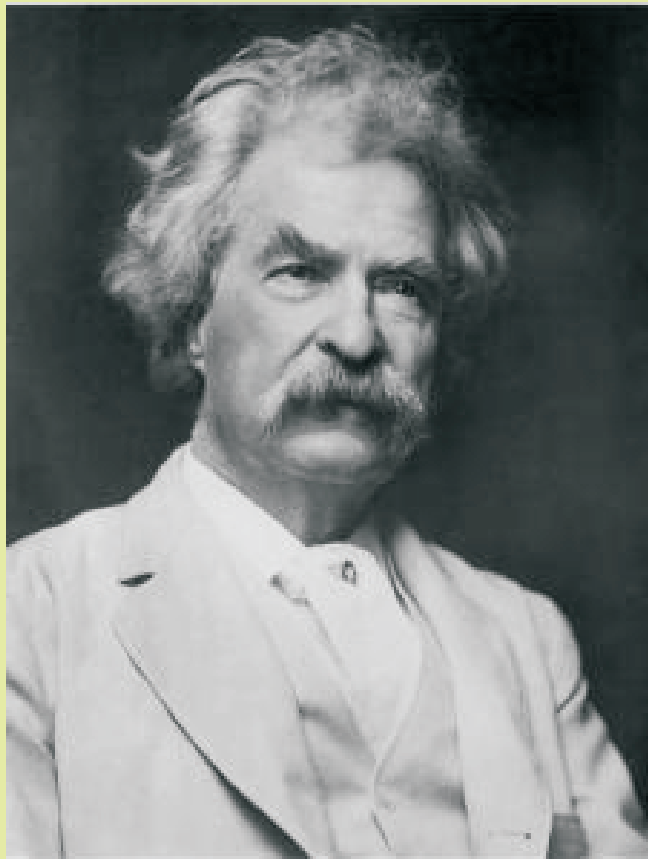
Ceasurile secolului XVI satisfac pentru moment cerințele comunităților monastice și urbane, dar sunt inexacte și puțin fiabile pentru aplicațiile științifice. În anul 1656, Christiaan Huygens, pornind de la observațiile științifice ale lui Galileo Galilei, introduce pendulul, mărin­d astfel precizia ceasurilor și deschizând epoca orologeriei.

Un stimul major pentru îmbunătățirea preciziei ceasurilor a fost importanța măsurării cu exactitate a timpului pentru navigatori. Poziția unei nave pe mare putea fi determinată cu o precizie rezonabilă numai în cazul în care măsurătorile se raportau la un ceas care nu pierdea sau câștiga mai mult de 10 secunde pe zi. Iar un ceas cu pendul, ar fi fost absolut inutil pe un vas aflat în balans. Multe guverne europene au oferit premii generoase – Marea Britanie a oferit chiar 20.000 de lire sterline, echivalentul a milioane de dolari astăzi – celui care putea să realizeze un astfel de instrument, iar în 1761, John Harrison, câștigă acest premiu cu ceasul său H5, care avea o eroare de 5 secunde la 10 săptămâni. În anul 1840, ceasornicarul scoțian Alexander Bain, patentează primul ceas electric cu un resort electromagnetic. La sfârșitul secolului al XIX-lea, locul greutăților sau al arcului spiralat este luat de baterie. Dezvoltarea electronicii în secolul XX a dus la eliminarea pieselor mecanice din componența ceasurilor și apariția ceasurilor electronice. Timpul se măsoară acum în multe alte moduri cum ar fi vibrația unui diapazon, oscilațiile care au la bază cristalul de cuarț, sau vibrațiile cuantice ale atomilor. Chiar și ceasurile mecanice au ajuns să fie în mare parte alimentate de baterii, eliminând necesitatea de a fi „întoarse”.

În zilele noastre, performanța ceasurilor atomice a fost îmbunătățită simțitor, iar în ultimul deceniu, descoperirile din fizica atomică și utilizarea laserului au dus la apariția unor ceasuri stabile care au o precizie de câteva sute de femtosecunde pe zi. Capacitatea noastră de a măsura timpul se va îmbunătăți cu siguranță și în viitor și instrumentele de măsură vor deveni tot mai precise dar omul își va dori întotdeauna și mai mult...

Samuel Langhorne Clemens, cunoscut mai târziu sub numele de Mark Twain, s-a născut în Florida, Missouri, în ziua de 30 noiembrie 1835. Este primul mare prozator nord-american care și-a câștigat un renume universal datorită geniului său satiric. Compatriotul său William Faulkner l-a numit "părintele literaturii americane".

Existența sa aventuroasă de ucenic tipograf, pilot pe Mississippi, miner, apoi ziarist în Nevada, i-a oferit lui Mark Twain un inepuizabil câmp de observație, de care s-a folosit în decursul lungii sale cariere literare.

A obținut primul succes cu un volum de povestiri publicat în 1867 și cu acidele note de călătorie "Ageamii în străinătate" (1869). În "Scrisorile unui chinez", "Candidat la postul de guvernator" (1870), "Epoca de aur" (1873), ochiul său critic scrutează tarele morale, ipocrizia, venalitatea, moravurile politicianiste ale contemporanilor săi.

Capodoperele sale: "Aventurile lui Tom Sawyer" (1876), "Viața pe Mississippi" (1883) și

"Aventurile lui Huckleberry Finn" (1884), cuprinzând episoade din propria sa copilărie și adolescență, stau la baza literaturii moderne americane.

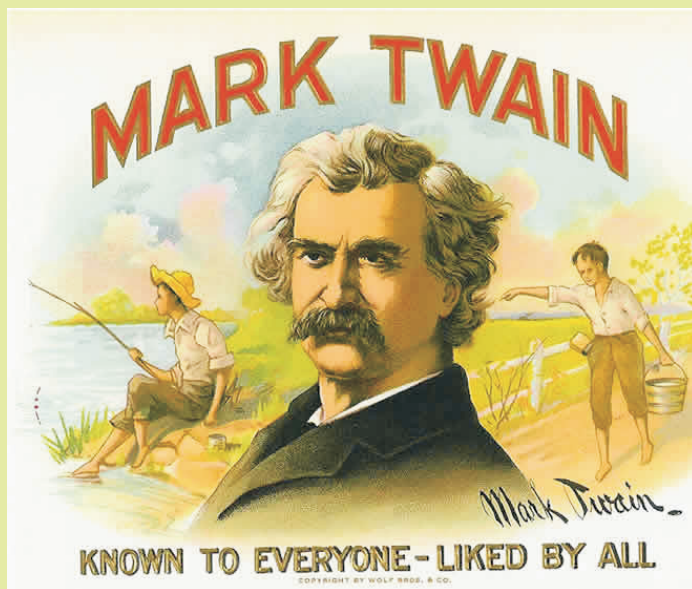
Lucrarea "Prinț și cerșetor", publicată în SUA în 1882, a fost prima încercare a lui Mark Twain de a scrie ficțiune istorică. Acțiunea este plasată în anul 1547 și îi are în prim-plan pe doi băieți care seamănă foarte bine unul cu celălalt: Tom Canty, un copil dintr-o familie săracă, ce locuiește cu tatăl său în Offal Court, Londra, și Prințul Edward, fiul regelui Henric al VIII-lea al Angliei.

Romanul "Un Yankeu la curtea regelui Arthur" (1889) este o carte de aventuri cu portretizează extrem de bine oamenii epocii medievale, Mark Twain reușind să reliefeze cu fidelitate atât mentalitatea, cât și limbajul folosit în acea perioadă.

Mark Twain s-a căsătorit cu Olivia în 1870, la Elmira, New York.

După ce s-au stabilit la Buffalo, Olivia a născut un băiat, Langdon, mort de difterie la vârsta de un an și șapte luni. Mark Twain și soția au mai avut trei fiice: Susy, Clara și Jean Clemens. Căsnicia lor a durat timp de 34 de ani, până la decesul Oliviei, în 1904.

Scriitorul a trăit mai mult decât Jean și Susy, moartea celor două fiice și a soției sale cauzându-i

episoade de depresie profundă.

Mark Twain s-a născut și a murit în ani ai apariției Cometei Halley.

Mark Twain

Conform biografiei sale realizate de Albert Paine, în acest sens, cu un an înaintea decesului său, Mark Twain ar fi afirmat: "Am sosit cu Cometa Halley, în 1835. Va apărea din nou la anul, și mă aștept să mă duc cu ea. Ar fi cea mai mare dezamăgire a vieții mele dacă nu mă duc cu cometa lui Halley. Atotputernicul a spus, fără îndoială: 'Aici sunt ciudațiiăștia doi, fără rost; au sosit împreună, trebuie să plece împreună'."

Mark Twain a murit de angină pectorală la 21 aprilie 1910 în Redding, Connecticut. La aflarea veștii, președintele Statelor Unite, William Howard Taft, a declarat: "Mark Twain a bucurat — distracție cu adevărat intelectuală — milioane de oameni, iar operele sale vor continua să facă plăcere altor milioane din generațiile următoare... Umorul său a fost american, dar el a fost aproape la fel de apreciat de englezi și alte nații ca și de conașionalii săi. El a creat o parte trainică a literaturii americane."

Mark Twain a fost înmormântat lângă soția sa în cimitirul Woodlawn din Elmira, statul New York.

Citate celebre semnate de Mark Twain:

"Cetățeanul care consideră că veșmintele politice ale comunității sale s-au ros și, totuși, păstrează tăcerea și nu se agită pentru a-i da un nou veșmânt — acela este un cetățean necredincios, un trădător."

(Un yankeu la curtea regelui Arthur)

"Pe majoritatea oamenilor îi supără acele pasaje din Scriptură pe care ei nu le pricep, dar pasajele care mă deranjează pe mine sunt tocmai acelea pe care le înțeleg."

"A te lăsa de fumat este cel mai ușor lucru; eu mă las în fiecare zi!"

"E mai bine să taci din gură și să-i lași pe ceilalți să creadă că ești un prost, decât să vorbești și să înlături orice îndoială."

"Ferește-te de cei care încearcă să-ți tempereze ambițiile. Oamenii neînsemnați tot timpul vor face asta, dar cei cu adevărat importanți te vor face să simți că și tu, la rândul tău, poți deveni important."

„Spune adevărul și atunci nu va trebui să șii minte nimic.”

„Ridurile ar trebui să arate doar locurile unde au fost zâmbete.”

„Bunătatea este limbajul pe care surdul îl poate auzi și orbul îl poate vedea.”

180 de ani de la naștere

ÎNTREBĂRI CAPCANĂ ȘI DE LOGICĂ PENTRU COPII

☺ Ce face un iepure când împlinește un an?
R: Merge pe al doilea ☺

☺ De ce visează oamenii?

R: ca să nu se plictisească în timpul somnului ☺

☺ Ce localitate din țara noastră e pe valuri?
R: Corabia ☺

☺ Ce fac peștii când sunt mulți?

R: Bancuri ☺

☺ Cine nu răsare din semințe?
R: Soarele ☺

☺ Cum iese un cal alb, care intră în Marea Neagră?
R: Ud ☺

☺ Ce separă unindu-se? ☺ Care cheie nu deschide nicio broască?
R: Cheia Sol ☺
R: Foarfecele ☺

☺ Câte prune poți mânca dimineța pe stomacul gol?
R: Una (după aceea n-ai mai fi „pe nemâncate”) ☺

☺ Ce te arde fără să fie cald?
R: Ardeul iute ☺

☺ Care este cea mai îmbrăcată mare?
R: Marea Mânecii ☺

☺ Care sticle nu pot fi umplute cu oțet?
R: cele pline ☺

☺ Cum stau elevii când merg la școală?
R: Nu stau, merg ☺

☺ Ce se micșorează pe măsură ce crește?
R: Anul ☺

☺ Ce face vaca la lumina Soarelui ☺
R: Umbră ☺

☺ Care este localitatea cea mai lichidă din țară?
R: Apa, jud. Satu-Mare ☺

☺ Ce-i de mult gata și-l faci în fiecare zi?
R: Patul ☺

☺ Câte ouă face o găină pe Lună?
R: Niciunul ☺

☺ Ce trece peste râu stând locului ☺
R: Podul ☺

☺ Care este culmea unui dresor ☺
R: Să facă să latre un câțel...de usturoi ☺

Glume pentru copii

Un copil, la grădiniță, încerca să își încalțe cizmulile. Pentru că nu se descurca, a cerut ajutorul educatoarei. Cu tot trasul și împinsul, cizmulile nu voiau nicidecum să intre. Până când a reușit totuși să îl încalțe, educatoarei i-au apărut broboane de transpirație pe frunte. De aceea aproape că i-au dat lacrimile când copilul i-a zis:

“Doamna, dar sunt puse invers...”

Într-adevăr, erau puse pe picior greșit... Nu a fost cu nimic mai ușor să îi scoată cizmulile decât să i le pună, totuși a reușit să își păstreze calmul până când cizmulile erau din nou încălțate, tot cu sudoare pe frunte, dar de data aceasta așa cum trebuia. Însă atunci băiețelul a zis:

“Cizmulile astea nu sunt ale mele!”

În loc să strige la el, educatoarea și-a mușcat buza și încă o dată s-a chinuit să îl descălțe. Când s-a terminat chinul descălțatului, băiețelul i-a spus:

“Sunt cizmulile fratelui meu. Mama mi-a zis să le încalț pe astea azi”.

Acum ea nu mai știa ce să facă... Să plângă sau să râdă? A reușit totuși să strângă suficientă răbdare pentru a se lupta din nou cu cizmulile. Când, în sfârșit, l-a încălțat, înainte de a-l trimite afară la joacă, l-a întrebat:

“Și acum, unde îți sunt mânușile? Trebuie să ți le pun în mâini ca să poți pleca afară!”.

“Le-am băgat în cizmulile ca să nu le pierd...”

- Profesorul meu m-a pedepsit pentru ceva ce nu am făcut.
- Dar ce nu ai făcut?
- Tema pentru acasă...

Un șerpișor își întreabă mama:

- Mama, șerpii sunt veninoși?
- Da sunt veninoși. De ce?
- Pentru că mi-am mușcat coada.

La grădina zoologică un hipopotam întreabă zebra:

- Auzi, de ce nu ai dungi ☺
- Pentru că la magazin nu mai aveau buline.

S U D O K U

2		8		1				
	1		3	9			4	
9								
	5		4					
1				8				2
					6		7	
								8
	6			5	7		2	
				2		3		9

	8		5		9	4		
	5	1			6		8	
				1	2	6	7	
1			6	7				2
7	6						5	9
3				2	5			7
	7	4	3	6				
	2		4			5	1	
		6	2		8		3	

1	2	3	4	5	6	7	8	9
I	A	C	K	L	P	D	E	S

N
M L O
K J P Q
I H T S
G F U
E D V W
C B X Y
A

Dupa cum se observa, exista un model dupa care se repeta imaginile.
In coloana din dreapta trebuie sa identifici si sa colorezi obiectul care ar
trebui sa urmeze.

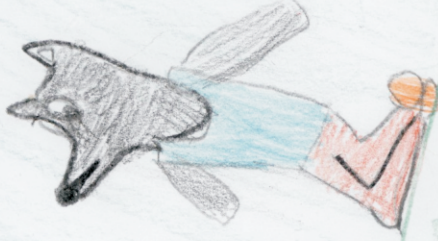

VINTILĂ ANDREEA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ "REGINA MARIA" SIBIU

CLASA PREGĂTITOARE A

ÎNV. LICĂ CLAUDIA

ISSN 2360 - 3100
ISSN - L 2360 - 3100